

049 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Nieuwe schoene op de groei

In no. 47 van de Publicaasies heb ik wat verteld over m'n nieuwe hoed. Mor nou wou ik 't 's hebbe over nieuwe schoene, die hà 'k ok weer hard nôôdig. Toe ik an vaoders om nieuwe schoene vroeg was 't weer hetzelfde liedjie; bedenkelijk kijke en "'t ken aagelijk niet lije, hoor". Mor op 't lest gong vaoder toch mit me naer Van der Sluijs. Dat was 'n schoenemaaker die gêên winkel had, maor bij wie je nieuwe schoene kon bestelle. "Ze mot laersies hebbe", zee vaoder. "Nou, dan zè'k Teusies laersies 's haole, dan kan ze die 's passe voor de maet", zee Van der Sluijs. Teusie was z'n dochtertie. Ik t'r laersies gepast. "Te klaain", zee vaoder. "Neeë hoor", zee ik, "ze passe percies". "Ja mor, ze motte op de groei genome worde, hoor!", zeed-ie. Toe wier d'r mit 'n stoksie gemete en die schoene wiere besteld.

Toe ze gekomme wazze, paste ik ze en ik begon te jammere dà ze veuls te grôôt wazze. Vaoder gong op z'n knieë voor me zitte om op de neuze te douwe. "Ze zijn best", zee vaoder, "we doen voorin 'n grôôte prop watte en je groeit 'r gaauw genogt in". Dat was 'n schraole trôôtst voor me, want ik had al zukke grôôte voete...! Wat was ik ongelukkig mit m'n nieuwe schoene! Maor veul laeter mos ik 'r 's an denke dà 'k op 'n keer toch aarg blij gewist bin mit laerze die veuls te grôôt wazze. Dat kwam zô: Ik was nog aarg klaain en op 'n hêête zondagmiddag gong ik mit m'n zussies en nog 'n paor maaisies wandele, lôôpe, zeeë we vroeger. Hêêlemael de lijn af, dat was langs de Stesjonsweg en langs de meulentjies naer de spoorbrug. Daer is in de krant al meer over geschreve. Bij de brug gekomme klomme we tege de spoordijk op en plukte klaproze en kemille.

M'n schoentjies wazze te klaain en deur de hitte kree 'k zôô'n pijn in me voetjies dà 'k effies mos gaon zitte, bovenop d'n dijk om m'n schoene uit te trekke. Toe kwam d'r opêêns 'n vent die m'n bossie blomme afpakte en me daarmee links en rechts om m'n ore sloog. Ik rolde van d'n dijk naer beneejene midde tusse de broenetels, op m'n kouse. 't Was de sporman; je moch daer ommers nie lôôpe. Dat was 'n gejammer, dat snappe jullie wel. M'n vriendinnechies gonge de schoentjies zoeke en die mosse weer aan. En toe weer op huis aan, 'n grôôt end hoor! Nou, thuis wier 't verhaol verteld en ja hoor, d'r wier raed geschafft. D'r wier werachies 'n partijchie schoene van de zolder gehaold, ouwes netuurlijk, zeker wel 's gekrege. Nou, ik mos passe en trok 'n paor grôôte laerze an. Jullie raejen 't al: ik zwom d'r in, maor ik vong 't wat fijn nae die veuls te klaaine schoentjies.

"Mà 'k deus houwe", vroeg ik. Nou, dat moch. Mit 'n schoenhaoksie wiere aale knôôpies van de knôôpiesschoene dichtgemaakt. "Mà 'k nou weg?", vroeg ik maor we mosse eerst ete. En nae d'n ete ik op stap, richting Giessendam; we weunde in de Kaarkbuurt. 'k Weet nog goed dat 'r gêên staarveling op d'n dijk te zien was. Mot-jie nou is komme! Ik gong op 't Paerdespoor lôôpe- waogespoor wier ok wel gezeed- dat klonk zôô lekker! Op 't Kaoichie gekomme wier ik moe en ik gong weer naer huis. Vaoder was al ongerust geworden. O, o, wat was ik nou blij mit m'n grôôte laerze.

Van een van onze leden, 't verhaal dateert van ongeveer 1904

